

КООПЕРАТИВНИ СТРАНИЦИ

ТРОХИЧКИТЪ

Наредили сме се около софрата всички: тате, мама, дѣдо, баба, кака Ленка и азъ. Мама е сготвила много вкусно ястие отъ разни зеленчуци. Дѣдо, извадилъ ножчето си, ни рѣжеше тънки порѣзници хлѣбъ. Ние съ

кака Ленка бързо изадохме сложенитѣ предъ насъ порѣзници и азъ нетърпеливо грабнахъ питата, да си отчупя коматъ. Отчупихъ, отчупи си и кака. Засипахме отпреде си съ трохи. Дѣдо ме погледна презъ гжститѣ си вежди и настави:

— Косе, защо бързашъ? Азъ щѣхъ да ти отрѣжа.

— Нищо, нищо, дѣдо, азъ си отчупихъ самъ.

— Не е нищо то, — отвърна дѣдо. — Хемъ не

е прилично така да рѣфате хлѣба като Мурджо, хемъ прѣснахте сума трохи. Я погледнете отпреде ви какво е!

Наистина, предъ мене и кака Ленка имаше много трохи. Ние ги събрахме набързо въ шепа и ги изсипахме на трапезата.

— Нищо, бе дѣдо, колко трохи сж тѣ!

— Не е нищо, синко! Шепа трохи сж излѣзли отъ три шепа жито! Сега шепа трохи, довечера толкова, утре, други день, направи му смѣтката! Всѣко зрънце е капка потъ, потъта на татка ти, на майка ти, на всички, които работятъ земята. А трудътъ е свято нѣщо. Ние трѣбва да го ценимъ. И прашинката, дето е речено, отъ труда е скъпо и мило нѣщо. Който не го цени така, той не е добъръ човѣкъ, той е разсипникъ. Па и да ви кажа ли: Отъ баща си, отъ дѣда си, живѣли преди много години, знамъ, че е грѣшно да се прѣска, да се тѣпче хлѣба, за който посѣгатъ хиляди рѣце, между които